

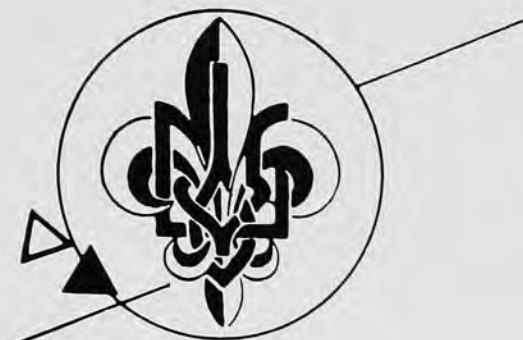
ЮНАК

БЕРЕСЕНЬ — SEPTEMBER 1985

«Юнак» — журнал пластового юнацтва.
Появляється щомісяця — всього 10 чисел
в році.
Видає Головна Пластова Булава.

ЗМІСТ

Сторінка

- 1 Визначні сучасні українці: Наука: Манолій Лупул
- 2 Треба нам знати: Відбувся З'їзд „Українська Молодь Христові” — Марта Коломиєць
- 4 Подруга Марта: Київ-свідок славної минувшини України
- 6 Висліди 8-го конкурсу молодечої творчості в Австралії
До нас пишуть...
- 7 Ян Грабовський: Примхлива Муха
Віляя: Словник мудрої голови: Хитрий як лис...
- 10 СКВУ проголошує конкурс для студентів журналістики
- 11 Г.Л.Н.: Природа в народній творчості України: Яблуко
Успіхи наших подруг: Таня Демчук
- 12 Україна і Канада (3 думок юнацтва)
- 13 Чи знаєш Ти про УСП
- 15 Співаємо: Марш вітрогонів
- 16 Для філателістів: Виставка поштових марок СУФА
- 17 Молоде перо: Діду... Борислав Білаш II
Наказ Батьківщини: Іван Сконцей
- 18 Молоде перо: Чому я хочу стати „Лісовим Чортом” Доріан Юрчук
Розширюємо світогляд: Зезя Тершаковець
- 19 Спорт: 45-ий Курінь знову став чемпіоном з кошиківки
...А старше покоління з відбиванки
- 20 „Юнак” дякує за привіти з таборів
- 21 Хроніка: З Новим Роком, сині гори — Мара (Л. Ч.)
Найстарший курінь
Крайовий табір старшого юнацтва — М. Пташник
Андріївський вечір в Німеччині — Андрій Спех
- 24 Список датків

Редагус колегія
Головний редактор:
пл. сен. Ольга Кузьмович
Члени редакційної колегії:
пл. сен. Роман Копач
ст. пл. Роман Ващук
пл. сен. Тоня Горохович
ст. пл. Олесь Кузишин
пл. сен. Олександра Юзенів.

• Усі редакційні матеріали слід слати на адресу головного редактора.

• Редакція застерігає право виправляти мову, як теж скорочувати й виправляти одержані матеріали згідно з пластовою термінологією, пластовими виховними напрямними та вимогами юнацького віку читачів.

На обкладинці: Теренова гра, світлив Стефан Тур
Рисунки до числа виконав пл. новак Микола Савицький

ЮНАК

ВЕРЕСЕНЬ — SEPTEMBER 1985

Ч. П. 5 (259)

РІК XXIII

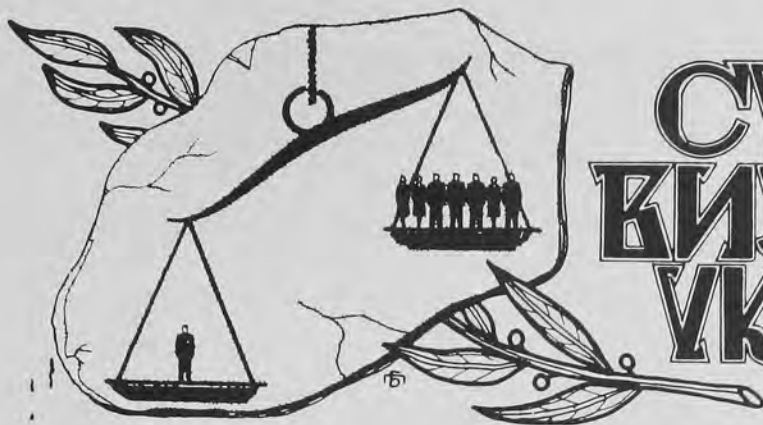
Інтернаціональне стандартно-серійне число
0044-1384

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА “ЮНАКА”

\$20.00 американських доларів

Ціна одного прим. — \$2.00

YUNAK - Ukrainian Monthly Magazine, Published by PLAST PUBLISHING INC.
АДРЕСА АДМІНІСТРАЦІЇ: 2199 Bloor Street West, Toronto, Ontario, Canada M6S 1N2, Tel. (416) 769-7855
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: Mrs. Olha Kuzmowycz, 221 Fire Island Ave., Babylon, N.Y., 11702. U.S.A.
З ДРУКАРНІ Мирона Баб'юка, 1525 Emerson St., Rochester, N.Y. 14606 U.S.A.

СУЧАСНІ ВИЗНАЧНІ УКРАЇНЦІ

НАУКА

МАНОЛІЙ ЛУПУЛ

Професор Манолій Лупул, уродженець Канади, живе постійно в провінції Альберта. В Едмонтоні він є директором Інституту Українських Студій, який постав і розвивається при університеті Альберти.

Проф. М. Лупул одержав докторат у Гарвардському університеті, а його спеціальністю є історія та освіта і ті предмети він викладає.

Він є автором десятків праць із цих ділянок, але рівночасно він знаменитий організатор наукової праці, що виказалося від часу постановня Канадського Інституту Українських Студій у 1976 році, який він від початку провадить. В Інституті працює постійно шість академічних професорів і чотири допоміжні сили, а останньо кількість працівників зросла, коли цей Інститут взяв собі за завдання видати Енциклопедію України англійською мовою в поаз-

бучному порядку, як другу частину Енциклопедії гаслової, що появилася в роках 1963-1971 у видавництві торонтонського університету.

Видання азбучної Енциклопедії України англійською мовою — це велике і дуже важливе завдання і йому проф. М. Лупул посвячує тепер більшу частину свого часу. Перший її том вже появилася і є випроданий, так що треба буде видавати другий наклад. Другий том має з'явитися в наступному році і над ним працює ряд українських науковців Інституту в Едмонтоні, в Торонто і в Сарселі, біля Парижу, допомагаючи собі компютерами. Завдяки заходам проф. М. Лупула Інститут був фундатором того першого тому, інші зобов'язалися оплачувати провінційні уряди Саскачевану та Альберти.

Поруч із цією превеликою працею, проф. М. Лупул посвячує багато часу справі збирання архівів, які можна добре і безпечно примістити в Інституті і над чим працюють його співробітники. Рівночасно проф. М. Лупула постійно цікавить проблема багатокультурності і майбутнього української спільноти в Канаді. Він завжди бере участь у конференціях на цю тему, пише праці та виголошує доповіді. Недавно брав участь в конференції, яка відбулася у західних провінціях Канади на тему „Українці в ХХІ столітті” і виголосив доповідь п.н. „Українці в степових провінціях Канади і їхні проблеми”, яка була друквана в нашій пресі.

Проф. Манолій Лупул може бути прикладом для нашої молоді, що народжена поза межами України. Це не мусить бути причиною винародовлення, а навпаки, може дати стимул до того, щоб посвятити ціле життя для української науки і для ширення знання про Україну з повним опануванням української мови.

О.К.

ВІДБУВСЯ З'ІЗД „УКРАЇНСЬКА МОЛОДЬ ХРИСТОВІ”

Похід із портретами Ісповідників віри

У червні 1985 року відбувся в ЗСА третій з черги з'їзд „Українська молодь Христові”, цим разом недалеко Нью Йорку, у Стемфорді, де міститься епархія єпископа УКЦ Василя Лостена, як також семінарія ім. св. Василя Великого. Понад 500 учасників у віці 18-35 років, між ними членів УСП, приїхало сюди зі всіх сторін ЗСА і Канади на три дні нарад, відправ і товариських зустрічей. З'їзд проходив під кличем „Живімо разом у Христі”.

Першого дня з'їзду увечорі відбулася велика процесія вулицями міста зі свічками для прославлення двох великих Ісповідників віри Митрополита Андрея Шептицького та Патріярха Йосифа Сліпого. Молоді учасники співали релігійні пісні, відмовляли молитви та несли відповідні транспаренти.

Завданням з'їзду було дати нагоду молоді показати свою віру і любов Христові, з'єднатися у молитвах з українською переслідуваною Церквою, а зокрема на прославу всіх ісповідників віри, дати можливість учасникам висловити свої особисті думки щодо майбутнього Помісної Української Церкви і

відзначити Міжнародний Рік Молоді, проголошений також Світовим Конгресом Вільних Українців. У нараді та відправах взяли участь крім молоді, Митрополит УКЦеркви Стефан Сулик, єпископ Іннокентій з Чикаго і єпископ Василь, господар з'їзду. Другого дня з'їзду відбулося ряд доповідей в т. зв. „воркшоп”, в яких заторкнено багато актуальних проблем. Усі доповіді можна було закупити награні на магнітофонних стрічках.

Крім поважної програми, учасники з'їзду мали нагоду взяти участь у вільній зустрічі в часі бенкету та двох забав, що відбулися вечорами.

З'їзд підготувляла від довшого часу група молоді Стемфордської епархії, заохочена успіхом подібного з'їзду, що відбувся в Чикаго у 1983 році, у 50-літній ювілей з'їзду „Українська Молодь Христові” у Львові в 1933 році, організованому Митрополитом Андреем Шептицьким. Усі ці з'їзди нав'язують до цієї першої зустрічі у Львові, що відбулася тоді з величезним успіхом і тисячами учасників.

ст. пл. Марта Коломиєць

Спільна молитва

Молодь маршує вулицями зі засвіченими свічками

Світила: М. Коломисць

КИЇВ-СВІДОК СЛАВНОЇ МИНУВШИНИ УКРАЇНИ

Не було довгого снання. Дівчата, збудившись навіть довго не чепурились, відразу заглядали у вікна й підганяли себе взаємно:

Нема чого довго спати у Києві. Шкода часу! На вулицях уже рух і ми поїдемо оглядати „гору дрімливу й зелену“ і „цвяховану блакить“ — неба! Пам'ятаєш вірш Зерова про Київ? Попросимо нашого провідника, щоб показав нам це, — збираючись в поспіху, полонена особливим відчуттям зустрічі з красою вимріяного міста, про яке стільки наслухалась від старших і начиталась у книжках, звернулась до Миросі Марта.

—А ти вже готова! Добре, що соняшний день! За чверть години і я буду готова, — поспішно збираючись відповіла Мирося.

Коли прибули на сніданок, увагу їх полонила стіна в готелевому ресторані ціла завішана керамічними тарілками. А їх, мабуть, понад сотня і нема двох однакових. Вже й купувати були готові, але п. Нагірна пояснила, що їх можна купити в крамницях дома. До того ж і важко з ними возитися.

Прибули після сніданку на Володимирську гірку. А тут розбіглися хлопці й дівчата — одні до пам'ятника, інші вибігли на найвищий горбок, щоб зором охопити і вершки церков на правому березі Дніпра, і новий Київ на лівому, і далеч, що губилася десь у степу. Та п. Нагірна покликала до гурта, щоб почути розповіді провідника. А він тільки коротко згадав про святині, про „цвяховану“ блакить неба над їхніми копулами (бо таки Марта запитала його,

*Живе життя і силу ще таїть
Оця гора зелена і дрімлива,
Ця золотом цвяхована блакить.*

Микола Зеров: Київ з лівого берега

що то все значить і чи відомі „гідові“ поезії Зерова? І видно, що знав, бо навіть додав, що має збірку поезій цього визначного поета). Більше пояснював про сам пам'ятник і про новий Київ, що красувався своїми модерними будинками на другому боці Дніпра.

—І ось ми біля пам'ятника, що його побачили, зближаючись до Києва з Борисполя, — почав Валерій. — Вам, школярі, певне цікаво знати щось про нього.

—Бачите, де побудовано цей пам'ятник — він панує над Києвом разом з церквами, — почав Валерій.

—А як називаються вони? — відразу було кілька запитань.

—Ось там серед дерев Видубецький монастир, далі Печерська Лавра, а ось храм св. Софії, а за ним Церква св. Андрія.

—А чи ми поїдемо туди до них? — були чергові питання.

—Так, будемо в Печерській Лаврі, в Соборі св. Софії, можливо оглянемо зблизька і церкву св. Андрія. А тепер дещо про імпозантну скульптуру св. Володимира. Вона спочиває на п'єдесталі висока понад рівень Дніпра 70 метрів. Сама скульптура з хрестом має дуже гарну різьбу на одязі Володимира. Але її до 1970 року неможливо було побачити зблизька. І щойно після того, коли Іван Лисенко — київський журналіст, використовуючи повітряну драбину, сфотографував пам'ятник зблизька, ми могли побачити її.

—О, ми бачили! У нашому „Юнаку“ є ці знімки! Дуже-дуже гарна статуя св. Володимира. Він виглядає як Христос! — вихопилась Марта.

—То ви, певне знаєте історію його життя і діяльності. І я не буду про це говорити — сказав Валерій.

—Ви проте скажіть про це, бо тут є інші члени нашої туристичної групи, — заохотила Валерія п. Нагірна.

—Крім того, що Володимир офіційно прийняв християнство як державну релігію, в 988 році він поширив границі Київської Русі, побудував такі фортеці, як Білгород і Вишгород, оснував Васильків на півдні Русі, збудував вали довкола Києва і кам'яну

вежу, княжий мурований замок, а найголовніше— Десятинну Церкву. Тому народ так прославив його, а Православна Церква після його смерті 1015 року проголосила Володимира святим. А щодо пам'ятника, перед яким стоїмо, він постав у XIX віці, відкриття його було 23.IX.1853 року. Проект скульптури виконав Василь Демут-Малиновський,

виконавцем її був проф. П. Клодт, а цілого пам'ятника Костянтин Тон. Коли побачите на фотографії зблизька саму скульптуру, будете вражені красою орнаменту та одягу. Київ гордиться Володимирською гіркою саме тому, що тут є цей важливий пам'ятник. Збудований він коштом жертводавців, які подбали про звеличання Великого Будівника княжої Русі, — кінчив розповідь Валерій.

А коли були вже в автобусі, їдучи до Печерської Лаври, кілька учнів і учениць сиділо на останнім сидженні автобуса й намагалися пригадати ще одну поезію, яку вони вивчали, пригтовляючись до відвідин України. З допомогою п. Нагірної таки пригадали: „І в небі символом яскравим і вогнистим палає хрест, накреслений над містом”. Він запалав і в серцях молодих відвідувачів, які так довго готувались до зустрічі з цією пам'яткою славного минулого України.

Подруга Марта
(далі буде)

Висліди 8-го конкурсу молодечої творчости в Австралії

У неділю, 14-го липня 1985 року журі Літературно-мистецького Клубу ім. Василя Симоненка в Мельборні у складі Зої Когут, Божени Коваленко, Анастасії та Невана Грушецьких, Люби Кириленко, Володимира Каспенковича, під головуванням Дмитра Нитчинка, розглянуло твори надіслані на 8-ий конкурс молодечої творчости. Надіслано 10 творів. Присудили дати такі нагороди для молодшої групи від 12 до 17 років:

Першу нагороду в сумі 60 дол. Тані Бейлі, 14 років, з Братської школи українознавства в Лідкомбі, за нарис „Спогад про подорож до Львова”;

Другу нагороду в сумі 45 дол. Ксені Савчак, 15 років, з Братської школи українознавства ім. Митрополита Андрея Шептицького, за оповідання „Завтра”;

Третю нагороду в сумі 30 дол. Ані Денисенко, 17 років, студентці Матрикуляційного курсу в Параматті за твір „Сила любови”.

Два дальших твори з молодшої групи відзначені з видачею для заохочення по 15 дол.: Антоній

Мішура, 15 років, учень школи українознавства в Ессендоні за оповідання „Цвіркуни”; Таня Ріжнів, 14 років, учениця школи українознавства в Нобл Парку за фантастичне оповідання „Новий світ фантазії”.

В старшій групі (від 18 до 25 років) Першу нагороду в сумі 60 дол. дістав Юрко Мончак з Квебеку, Канада, 24 роки, студент молекулярної генетики при Монреальському університеті, за фантастичний твір „Відгомін всесвіту”. Другу нагороду в сумі 45 дол. дістала Надя Намурен, 18 років, випускниця середньої школи в Сідней за оповідання „Загублені дівчата знайшлись”. Третю нагороду в сумі 30 дол. присуджено Лесі Ільків, 22 роки, студентці Сіднейського університету, за нарис „Страх у снігових горах”.

Дальші два твори з цієї старшої групи відзначені з видачею по 15 дол. для заохочення. Це Гандзя Берегуляк, 18 років, за оповідання „Сон”, та Ксеня Саракула, 18 років, студентка Макворі університету за оповідання „Розмова в абетковому порядку”.

Д.Н.

ДО НАС ПИШУТЬ...

Редакція „Юнака” одержала листа від Ватаги Бурлаків що об’єднує 16-ий Курінь Уладу Пластунів Сеніорів і 1-ий Курінь Уладу Старших Пластунів, якого зміст подаємо:

Вельмишановна Подруго!

Згідно з рішенням Великої Ради Ватаги Бурлаків 26-го червня 1985 року, пересилаємо Вам чек на 500 дол. на Пресовий Фонд „Юнака”.

Як пластуни, як теж і як батьки пластової молоді, висловлюємо Вам нашу подяку за Вашу довголітню працю редактора пластового журналу для юнацтва.

*Широ вітаємо Вас пластовим СКОБ!
і бурлацьким МАНДРУЙ!
За Старшину Ватаги*

*пл. сен. Юрій Ференцевич
скарбник*

Редакція „Юнака” щиро дякує за слова признання і за цей „княжий дар” на наш Пресфонд. Це вказує на повне зрозуміння серед членів Куренів УПС і УСП „Бурлаки” важливости дальшої появи нашого журналу.

ПРИМХЛИВА МУХА

У мене була кітка—біла, пухнаста, з шовковистою шерстю. Кажали, що її рідна бабуся була ангорської породи. Ми звали нашу кітку Пуся.

То була на диво славна кіточка! Жила вона зі мною в такій ширій дружбі, як ніхто з моїх звіряток.

Пуся могла цілими годинами лежати біля лампи на моєму письмовому столі. Дрімала. Та час від часу розплющувала очі—блакитні, як те намисто, — і уважно дивилась на мене. Вставала, граційно вигиналася дугою, позіхала так широко, що видно було її рожевий ротик аж до горла. І знов лягала під лампою, не забувши сказати мені кілька привітних слів.

„Ти надто багато читаєш вечорами, любий мій”, — лагідно докоряла вона і клала свій пухнастий хвостик упоперек розгорнутої сторінки. Або ж делікатно простягала лапку і затримувала перо, що бігало по аркуші паперу.

„Годі вже цієї писанини, — умовляла мене Пуся, — пора спати. Нічна робота нікому не йде на користь!”

Тільки, було, обізвешся до неї — вона відразу сяде, обгорнеться хвостиком і почне розмову. Пуся знала безліч новин про котяче життя і дуже любила їх оповідати. Я завжди жалував, що не знаю як слід котячої мови і тому не зовсім розумію Пусині розповіді. А втім, їй і не треба було, щоб я конче відповідав до речі. Досить було час від часу спитати здивовано: „Справді, Пусюню? Та не може бути!” І вона говорила, говорила без кінця...

Наша мила балакуха була дивною кіткою. Ви добре знаєте, що майже всі коти вміють пройти по найвужчому карнизу або по ринві на даху. Я кажу — майже всі, бо Пуся цього якраз не вміла. Їй паморочилась голова. І вона грудкою падала на землю.

Бідолашна тварина, напевно, не розуміла, що з нею робиться. І ми спочатку теж не знали, чому це наша Пуся падає то з даху, то з дерева. Падає не так, як усі коти, — на лапи, а всім тілом і дуже забивається. А потім по кілька тижнів не може підвестися.

З'ясувавши, в чому річ, ми старалися не давати кітці вилазити високо, щоб вона не покалічилась, коли впаде.

І все йшло добре, поки не настав травень. Пам'ятаю, бузок цвів того року буйно, як ніколи. В Пусі були малята. Три отакесенькі білі клубочки на рудих лапках, з хвостиками, як сірнички. Поки котенята були сліпі, Пуся не відходила від кошика, де жила з дітьми. Та коли вони прозріли і стали жвавішими, почала ходити на лови. І от якось вилізла аж на самісінький вершечок ясена.

Впала бідолашна. І так нещасливо, що нам лишилося тільки закопати її під білою трояндою, яка росла коло нашого будинку з південного боку.

Коли ми ховали Пусю, з нами була маленька чорна собачка Муха. Вона обнюхала мертву кітку і зникла. Ніхто не звернув на це уваги. Тим більше, що Муха була дуже примхлива і ми ніколи не знали, чого від неї можна сподіватись. А коли в неї були щенята, Муха в'їдалася до всіх так, що ми обминали її десятою дорогою.

Взагалі це була сварлива собака. А вразлива — страх! Через усяку дрібницю з вереском, докорами, плачем ішла з дому й удавала, що ніби така ображена, що вже більш ніколи не вернеться. Але за кілька годин Муха знов приходила, так ніби нічого й не було. І одразу ж, вищиривши зуби, кидалася на першого-ліпшого, кого зустріне на подвір'ї. То вона була солодка, як цукерка, а то ні з того ні з сього робилась люта, мов оса, — і тоді вже до неї не приступай! Навіжена та й годі.

Поховали ми нашу Пусю і почали думати, як бути з сиротами. Годувати пляшкою? Що ж, можна й пляшкою. Треба спробувати. Правда, ми не дуже сподівалися, що нам пощастить вигодувати таких манюніх котенят.

Але ж не могли ми покинути малих Пусенят напризволяще. Ідемо до дровітні, де стояв Пусин кошик. Заглядаємо... Порожньо! Пропали котенята!

Ой лишенько! Скажу вам щиро: мені стало соромно. Добре ж я піклувався про дітей моєї бідолашної Пусі — не догледів! Так мені було шкода, так прикро!

Признаюсь вам, у мене було погане передчуття. Я пригадав, що недавно бачив у нашому дворі добермана Лорда, який жив навпроти. Це був ненажерливий і дурний пес. Він міг в одну мить проковтнути сердешних Пусенят.

Але все-таки ми заходились їх шукати. Нищпоримо по всій дровитні, заглядаємо в кожний куток. Котенят і сліду нема. Ну що ж, нічого не вдієш! Виходить, пропали. Вирішуємо Лорда і на поріг не пускати! А що ми ще могли зробити?

Минув тиждень чи й більше. Аж ось у дворі з'являється Лорд. Біжить прямісінько до веранди, де Муха під підлогою влаштувала дитячу кімнату в старій скриньці від цвяхів.

Муха — до Лорда. Зненацька, навіть не гавкнувши, вп'ялася зубами йому в ніс. Лорд, мов опечений, кинувся навітки. А Муха оглянулася на нього раз, другий і повагом пошкандибала на своїх кучих ногах під веранду до скриньки.

І вже там почався крик, лемент! Наплакалась вона, нажалілась і, все ще скиглячи з люті, взялася прибирати дитячу кімнату.

Робилося це завжди так. Спершу Муха обережно виносила зі скриньки дітей. А вже потім перестеляла сіно й ганчір'я, якого звідусіль настигала на простирала й пелюшки для своїх дітей.

Бачу, Муха витягає одного писклявого, чорного, як його мама. Далі — другого. Ми знали, що в неї тільки двоє дітей. Тому я здивувався, коли побачив, що Муха спинається на край скриньки і обережно виймає ще щось. Котеня! Біле котеня! Пусенятко! Одно, друге, третє! Муха забрала їх усіх. Виходить, коли ми забули про сиріт, Муха за них згадала! І пригорнула.

—Мушко, ти добра собачка! — кажу їй і підходжу ближче.

А Муха стає до мене боком, затуляючи собою дітей. Дивиться спід-лоба.

„Ну чого ти хочеш? Не люблю, коли хтось втручається в мої родинні справи! Розумієш? — гарчить вона і про всяк випадок показує мені зуби. — Кожен робить так, як вважає за потрібне”, — сердито додала Муха і заходилася перестеляти постелі рідних дітей і приймачат.

Відтоді ніхто з нас не заглядав у скриньку до Мухи. За кілька днів уся її родина вже гуляла під верандою і дружно пила молоко, яке давала малютам Крися.

Якось Муха вивела свою сімейку на прогулянку.

І тільки тут упевнилася славна собачка, що її рідним дітям далеко до приймачат. Чорні ящірочки

— були незграбні, як усі цуценята. А котенята!... Та чи треба вам розповідати, які жваві й пустотливі малі котенятка!

Муха пильнувала котенят мов ока і виховувала, як уміла. Пусенята перейняли всі собачі звички. Намагалися навіть гавкати, наслідуючи маленьких Мушенят, які були зроду галасливі і дзявкали на все, що рухалось. Ну й сміху було, коли коти підскакували до простирала, яке маяло на вітрі і горлали скільки духу!

Але все кінчається. Собачки повиростали й пішли між люди. І Пусенята знайшли собі хазяїв. У нас лишився тільки один білий пухнастий котик дуже схожий на маму. Він жив уже своїм, котячим життям. Лазив сміливо по дахах, по деревах, бо в нього, на відміну від матері, голова не паморочилась.

Іноді він пропадав цілими тижнями. А коли вертався, то завжди лягав спати в старій скриньці від цвяхів, де жила Муха. Стара, славна Муха. Ми вже забули, що вона була трошки примхлива і часто робила зовсім не те, чого від неї сподівались. Хіба ж варто звертати увагу на чийсь примхи? В нашої Мухи було добре, благородне серце. А це найважливіше, правда?

Із збірки „Про звірят”

Ян Грабовський

ЦИТАТИ

„Нехай кінь думає — в нього голова велика!”

Кентавр Хірон

„Мій дім — моя фортеця”

Хеопс

„Взяв би я бандуру...”

Орфей

Григорій Яблонський

Вілян

ХИТРИЙ, ЯК ЛИС...

Нераз нам, мабуть приходило на думку, що не так воно й легко говорити українською мовою. Багато тяжче, як, скажімо, мовою країни, в якій ми живемо. І хоч і як ми стараємося, наша щоденна мова виходить якась бліда, бідна щодо кількості слів і висловів, неповнокровна. Тому нині хочемо розказати про один спосіб як цю мову збагатити, зробити живішою й дотепнішою.

Цей спосіб, це використання скарбів „народної мудрости” — приповідок, приказок, цікавих образних порівнянь. Їх повсякденно вживали (чи вживають) в розмові наші дідусі й бабуні, вже трохи менше наші батьки, а від нашого покоління тільки рідко можна їх почути.

Тут, на початок, дамо добірку цікавіших народних ПОРІВНЯНЬ. Деякі з них ви напевне вже чули, а може й уживаєте; інші варто запам'ятати та закріпити в розмовному вжитку. Тому, що деякі з цих висловів знані в різних відмінах, такі інші можливості друкуємо в круглих дужках. В квадратних дужках подані пояснення.

БАЧИТИ, ЯК НА ДОЛОНІ [дуже виразно]
БОЇТЬСЯ, ЯК ЧОРТ ЛАДАНУ (свяченої води)
БОРОДАТИЙ, ЯК ЦАП
БРЕШЕ, ЯК РУДИЙ СОБАКА
ВЕЛИКИЙ, ЯК ЛОМАКА, А ДУРНИЙ ЯК СОБАКА
ВЕРЕДЛИВИЙ, ЯК ФРАНЦУЗЬКА СУЧКА
ВЕРТИТЬ (меле) ЯЗИКОМ, ЯК КОРОВА ХВОСТОМ
ВИГЛЯДАЄ (чогось), ЯК КАНЯ ДОШУ
ВИСОКИЙ ЯК ТОПОЛЯ, А ДУРНИЙ ЯК КВАСОЛЯ
ВИТРИЩИВ (вирачив) ОЧІ, ЯК ТЕЛЯ НА НОВІ (мальовані) ВОРОТА
ВІРНИЙ, ЯК ПЕС
ВПЕРТИЙ, ЯК ЦАП (осел, теля)
ГЛУХИЙ, ЯК ПЕНЬ
ГОЛИЙ, ЯК ТУРЕЦЬКИЙ СВЯТИЙ (як долоня; як мати народила)
ГОЛОВА, ЯК МАКІТРА
ГОЛОДНИЙ, ЯК ВОВК
ГОЛОС, ЯК З БОЧКИ [глибокий, грубий]
ГОРДИЙ, ЯК ПАВА
ДУРНА, ЯК ГУСКА, (вівця)

ДУРНИЙ, ЯК ЧІП (чобіт, баран, кіл у плоті)
ДОБРЕ ЙОМУ, ЯК У БОГА ЗА ДВЕРМИ
ДОЩ ЛЛЕ, ЯК З ЦЕБРА (з відра, з коновки)
ДРІБНЕ, ЯК МАК
ЗАГЛЯДАЄ, ЯК СОРОКА В КІСТЬ
ЗАЛЮБИВСЯ, ЯК ЧОРТ В СУХУ ВЕРБУ
ЗБИРАЄТЬСЯ, ЯК ДІВКА ДО ШЛЮБУ
ЗДОРОВИЙ, ЯК РИБА (ведмідь)
ЗНАЄ ЦЕ, ЯК СВОЇХ П'ЯТЬ ПАЛЬЦІВ
ЖОВТИЙ, ЯК ВІСК (бджоляний)
ЇХАТИ, ЯК ВОЛАМИ (як з похороном; як з мазею)
КРУТИТЬСЯ, ЯК В'ЮН (анг.eel)
КРУТИТЬ, ЯК ШВЕЦЬ ШКІРОЮ
ЛАСИЙ, ЯК КІТ НА САЛО (як циган на сало)
ЛЕГКИЙ, ЯК ПУХ
ЛИКАЄ, ЯК БУЗЬОК (бусол) ЖАБИ
ЛИСИЙ, ЯК КОЛІНО (палка)
ЛІНИВИЙ, ЯК ВОША
ЛЮБИТЬ, ЯК СІЛЬ В ОЦІ (як собака цибулю)
МЕЛЕ, ЯК ПОРОЖНИЙ МЛИН
МІЦНИЙ, ЯК ДУБ (віл)
МОВЧИТЬ, ЯК ВОДИ В РОТ НАБРАВ
МОКРИЙ, ЯК ХЛЮЩ [сильний дощ]
НАБРИДЛИВИЙ, ЯК ОСІННЯ МУХА
НАДУВСЯ, ЯК СИЧ [рід сови] НА МОРОЗ
НАПХАНО, ЯК ОСЕЛЕДЦІВ В БОЧЦІ
НОСИТЬСЯ, ЯК ДУРЕНЬ З ПИСАНОЮ ТОРБЮЮ (або: зі ступою)
ПИЛЬНУВАТИ, ЯК ОКА В ГОЛОВІ (в лобі)
ПЛЕТЕ, ЯК З ГАРЯЧКИ
ПОГАНІЙ, ЯК ТЕМНА НІЧ
ПОКІРНИЙ, ЯК ОВЕЧКА
ПОМОЖЕ, ЯК МЕРТВОМУ КАДИЛО
ПОТРІБНИЙ, ЯК П'ЯТЕ КОЛЕСО ДО ВОЗА (як діра в мості)
ПРИСТАЛО, ЯК КОРОВІ СІДЛО (як горбатий до стіни)
ПРОПАВ, ЯК СОБАКА НА ЯРМАРКУ (як камінь в воду)
ПРОСТИЙ, ЯК СВІЧКА (як стріла)
РАХУЄ НА ЦЕ, ЯК НА ЧОТИРИ ТУЗИ [аси]
РОБИТЬ, ЯК МОКРЕ ГОРИТЬ
РОЗУМІЄТЬСЯ, ЯК ВОВК НА ЗВІЗДАХ
РОЗУМНИЙ, ЯК СОЛОМОНІВ ПАТИНОК

РОЗПУЩЕНИЙ, ЯК З КЛОЧЧЯ БАТІГ (як циганський батіг)
РОСТУТЬ, (з'являються), ЯК ГРИБИ ПІСЛЯ ДОЩУ (по дощі)
РУДИЙ, ЯК СОБАКА
РУХАЄТЬСЯ, ЯК МУХА В МАЗІ (як тіло без душі)
СИЛЬНИЙ, ЯК ВЕДМІДЬ (віл)
СЛІПІЙ, ЯК КРИТ (англ. mole)
СПИТЬ, ЯК ЗАЄЦЬ ПІД МЕЖЕЮ [так чуйно]
СПИТЬ, ЯК УБИТИЙ (як камінь) [так твердо]
СТАВ, ЯК УКОПАНІЙ (умурований, прикипілий)
СТАРИЙ, ЯК СВІТ
СТІЛЬКИ, ЩО КІТ НАПЛАКАВ [дуже мало]
СУХИЙ, ЯК ПЕРЕЦЬ
ТВЕРДИЙ, ЯК КАМІНЬ (сталь)
ТЕМНО, ЯК У ГРОБІ (як у мішку)

ТОВЧЕТЬСЯ, ЯК МАРКО ПО ПЕКЛІ (в пеклі)
ТРІПАЄТЬСЯ, ЯК РИБА НА ЛЬОДУ
ХИТРИЙ, ЯК ЛИС (чорт)
ХОДИТЬ ЗА НИМ, ЯК ТЕЛЯ ЗА КОРОВОЮ
ХУТКО, ЯК ОКОМ ЗМИГНУТИ
ЧАТУЄ, ЯК КІТ НА МИШУ
ЧЕРВОНІЙ, ЯК РАК (буряк)
ЧІПЛЯЄТЬСЯ, ЯК РЕП'ЯХ КОЖУХА
ЧОРНИЙ, ЯК СМОЛА
ШВИДКИЙ, ЯК ЧЕРЕПАХА
ЩАСТИТЬ ЙОМУ, ЯК ГОЛОМУ В КРОПИВІ

Це лише невелика частина узвичаєних (чи, як кажуть мовознавці — стійких) порівнянь. Їх у нашій мові багато сотень, а то й тисячі. Ану, спробуй записати, які інші узвичаєні порівняння ти знаєш!

СВІТОВИЙ КОНГРЕС ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ ПРОГОЛОШУЄ СТИПЕНДІЇ ДЛЯ СТУДЕНТІВ ЖУРНАЛІСТИЧНИХ НАУК

Комісія Преси та Інформації СКВУ проголошує з нагоди 1000-ліття Хрищення України 5 стипендій для студентів чи студенток журналістичних наук в сумі 1000 американських доларів кожна.

Передумови конкурсу:

1. Кандидат чи кандидатка:

а) студіює журналістику в каледжі або в університеті;

б) є активний в українському студентському клубі, одній з молодіжних організацій або в церковній чи громадській установі;

в) зголосить готовність брати участь у конкурсі письмово до канцелярії СКВУ не пізніше як до 1-го вересня 1985 року;

г) напише есей або тезу не менше як 20 сторінок машинопису, або критерії вимогам її (його) факультету. Тематично праця має бути пов'язана з 1000-літтям Хрищення України (історія, література, мистецтво, політичні зв'язки, держава св. Володимира Великого і т.п.).

Праця має бути написана українською мовою або мовами країн, де кандидат студіює.

2. Есей з коротким життєписом кандидата має бути пересланий до канцелярії СКВУ до 30-го травня 1986 року.

3. Усі есеї будуть власністю СКВУ та будуть опубліковані для користування ширшого загалу.

Просимо українські установи, організації та поодинокі членів нашої громади допомогти нам збільшити фонд для наших стипендій. Даючи гроші на ці стипендії, ви не тільки допоможете нашій молоді студіювати науку журналістики, яка нам так дуже потрібна, але й зацікавите їх пізнати краще нашу давнину.

Віriamo, що їхні праці будуть важливим вкладом у пропаганді та звеличенні світлого ювілею 1000-ліття Хрищення України. Усі стипендії будуть названі іменем фундатора і будуть проголошені в нашій пресі.

Фундаторів стипендій просимо зголошуватися до бюро СКВУ на адресу:

World Congress Of Free Ukrainians
2118A Bloor Street West
Toronto 1, Ontario M6S 3S1
Canada
Tel: (416) 762-1108

**КОМІСІЯ ПРЕСИ ТА ІНФОРМАЦІЇ
СКВУ**

З НАШОЇ ПРИРОДИ

Природа в народній творчості України

ЯБЛУКО

В народній творчості України, яблуко це символ любови, здоров'я і фізичної краси. Коли парубок хотів сватати дівчину, то купував, або вибирав зі саду пару червоних яблук і передавав їх дівчині. Коли ж вона прийняла цей подарунок, то це був знак, що вона піде за нього. А як щоб вона прийняла, а згодом не вийшла заміж за нього, то це був такий гріх, як коли б зламала присягу.

Трьома червоними яблуками, символом здоров'я любови й краси прикрашували весільний коровай, настромлюючи їх на гильце й звідти постала приповідка „минулися червоні яблука“, тобто дівчина вийшла заміж або постарілась як теж і іронічне „Ось тобі, Гапко і червоне ябко!“ — коли хтось надіявся добра а має клопіт. Згідно з українськими легендами наша прамати Єва не послухала Господа Бога, який до Єви й Адама казав: „їжте сливки, грушки й вишні й усі овочі, тільки з тої яблуні не їжте яблук, що її посадив сатана“ і за

це Господь викинув їх з раю. І тому й тепер не можна їсти до „Спаса“ (Свято Преображення Господнього) яблук бо вони не мають Божого благословення. Щойно, коли після Богослужби на „Спаса“ священник поблагословить яблука, тоді їх можна їсти без гріха.

„Ладне ябко свинка зіла“ — кажуть про гарну дівчину, яка зле вийшла заміж а про гарну, але хоровиту дівчину говорять „червоне ябко а хробачливе“.

„В мене личко як яблечко а сама, я як ягода“ — співається в одній із дівочих пісень, бо „питався мене парубок, чомусь така гладка — мене мати породила, та як цвіли ябка“, але молодість швидше минає і колись „було личко, як яблечко“, а тепер „стало як ожина“, тобто було здорове, свіже, гладке а згодом покрилось зморщинами.

Г.Л.Н.
За „Шляхом“

УСПІХИ НАШИХ ПОДРУГ

Бандуристка і пластунка в головній ролі у „Савнд оф Мюзік“

Таня ДЕМЧУК

Музичний відділ середньої школи у місцевості Берк у стейті Вірджинія, неподалік Вашингтону поставив в осінньому сезоні минулого року відому музичну п'єсу Роджерса і Гаммерштайна „Ді Савнд оф Мюзік“. Виконавцями цієї постановки були учні цієї школи. Головну роль Марії Райнер виконала Таня Демчук, яка в червні 1985 року закінчила середню школу. Торік Таня з успіхом закінчила

навчання в школі українознавства ім. Тараса Шевченка у Вашингтоні.

Протягом п'яти днів постановки, театральна заля цієї середньої школи по береги була виповнена любителями сценічного мистецтва. Кожного вечора були присутні не тільки батьки Тані, але також її численні друзі і приятелі з Пласту, гуртка бандуристів та школи українознавства. Місцева газета „Вашінгтон Пост“ помістила фотографію Т. Демчук разом з іншими молодими артистами та коротку інформацію про постановку п'єси. Ціла постановка відбулася на високому мистецькому рівні, голоси молодих виконавців звучали мелодійно, а зокрема добре підходив ніжний сопрановий голос Тані до ролі Марії, яку вона виконала з глибоким відчуттям і акторською досконалістю. Глядачі влаштували їй стоячу овацію.

В програмці було написано, що Таня протягом шести років була дуже активною в музичному відділі своєї школи і любила виступати на сцені. Вона також виконувала головні ролі в двох інших музичних п'єсах. Таня була членом музичного хоралу і хору популярної музики в школі, грає на бандурі і є членом ансамблю бандуристів. Була вона учасницею кількох

таборів вдосконалення гри на бандурі під керівництвом бл. п. Григорія Китастого і разом із іншими виступала в збірному ансамблі на концерті, з нагоди Світового Конгресу Вільних Українців.

Таня є членом Пластової Станиці у Вашингтоні. Тепер, після закінчення середньої школи Таня Демчук плянує вивчати біологію та поглиблювати свої музичні і співочі знання.

Юрій Кулій

УКРАЇНА І КАНАДА

(3 думок юнацтва)

В моєму серці є дві культури — одна є по другім боці світу, а друга мене оточує в моєму місті. Ті культури — канадська і українська.

Хоч вони на різних континентах, мова і культура моїх батьківщин не мають конфлікту. Україна переслідувана країна зверталася до світу за поміччю, щоб її люди могли мати вільне життя. Канада — молода країна, відкрила руки емігрантам і їм дала нове життя в країні, де земля і клімат подібні як там в Україні.

Культура України давня й різноманітна. Вона й чиста, як джерельна вода, бо її творив український народ, передаючи з покоління в покоління. Канадська культура, передавана поколіннями — це мішанина культур різних народів, і вона через це є збіркою культурою. Але вона є дуже молода культура і тому, що вона ще росте і міняється, то і я можу з нею рости. Я можу її розуміти, бо вона, як і я, ще молода.

В мене в серці є любов до двох народів. Мої очі бачать дві культури. Мої уста говорять двома мовами. Я все бачу добро двох країн. Моє життя в Канаді, моє коріння в Україні, а мої думки діляться між ними. Я є українка—канадка.

пл. уч. Марічка Мельник
9 кл. РШ ім. Цьопи Паліїв
Торонто

Я є українська земля. Я була в городі старенької бабуні, яка любила працювати в городі. Але була війна, і бабуся мусіла втікати. Лишаючи своє село, бабуся взяла жменю землі з того городу і зав'язала в хустинку.

Коли вона приїхала до Канади, вона мене тримала в маленькому глечичку. Але видно баба тужила за рідною землею, бо незадовго померла. Мене розсипали на її гробі.

Я рада, що я в Канаді, але пам'ятаю моє українське поле. І тепер я є частиною обох земель.

Пл. уч. Борис Медицький
9 кл. РШ ім. Ц. Паліїв, Торонто

Часто я мрію і навіть мені сниться, що я буду керувати повстанськими військами на Україні, або, що я зорганізую повстанське легунство. Можна сказати, що це лише мрії, але якби мрії здійснилися, я думаю, що я б помагав у визвольній боротьбі. Якщо б постала вільна Україна, я б мусів вернутися до Канади. Сам факт, що я тут народився мене приманує сюди. Проте, тому, що мої батьки, діди й прадіди народилися в Україні, я чую до неї любов. Через цю любов я буду працювати для добра України і буду культивувати українство в Канаді. Та постійний мій дім буде завжди в Канаді.

пл. уч. Михайло Винницький
9 кл. РШ ім. Ц. Паліїв, Торонто

Примітка: Три вгорі подані дописи — це завдання, що їх написали учні 9-тої класи на тему: Україна і Канада. Було б цікаво почути opinie на ці дописи інших юнаків. Відізви́ться! Чекаємо! Редакція

ЧИ ЗНАЄШТИ ПРО УСП?

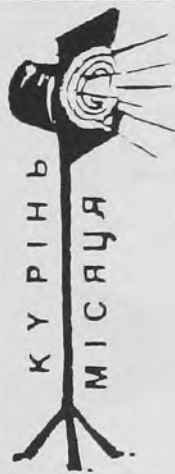
СТОРІНКА ПРО УЛАД СТАРШОГО ПЛАСТУНСТВА

КУРІННИЙ
РАДИ

Рада СПАРТАНОК відбулася 2-3 березня 1985 р. в Гантері, Н.Й. Вибрано новий курінний провід: Рома Леуш—курінна (сидить друга по правому боці прапору), Стефанія Павлишин—І-ша заст., Сяня Хемич—ІІ-га заст., Адріяна Лучечко—хорунжа. План праці: зорганізувати гурток в Торонті, дво-денний спортивний табір для УСП, та відновити ВФВ для УСП.

Roma Leush
347 Liberty Ave.
Jersey City, NJ 07307

Курінний:
Roman Bilynsky
40 Carolyn Court
East Hanover, NJ 07936
USA

29 КУРІНЬ УСП

“Сіроманці”

Історія Плем'я почалася у 1952-му році, коли самостійний гурток старших пластунів „Чорні Коти”, оформився як старшопластунський курінь під назвою „Сіроманці” (рід вовків). Завданням куреня стало: пізнання та поширення української науки, літератури і мистецтва. Курінь займався від початку виданням Одноднівок на ЮМПЗ, Курінного Літературного Журналу „Там-Там” і листка Сіроманців. Кандидати до куреня називаються „дуцховостими” члени називаються „вовками”.

КУРЕНИ! ОСЕРЕДКИ! Надсилайте повідомлення про вашу діяльність: Olha Stasiuk
36-16 24 Sreet
L.I.C., NY 11106
U.S.A.

У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ курінь Перші Стежі влаштував вечір на якому юнацтво мало нагоду завітати курені УСР. На імпрезу яка відбулася 19-го квітня 1985 р. філадельфійський осередок Перших Стеж запросив представників куренів УСР щоб вони представили юнацтву свої курені і при цій нагоді зацікавили юнацтво до дальшої праці в Пласті, а зокрема в куренях УСР. Марта Коломиєць говорила про процес оформлення в УСР а відтак курені себе представляли. Презентація кожного куреня була цікаво приготована. Лісові Мавки роздавали цукорки і жетони, Чортополохи привезли знам'я, Чорноморці висвітлили прозорки з морських таборів, а інші курені попривозили прапори, хроніки, газетки, лєтучки, та інші дрібнички якими цікавилось юнацтво. Одинадцять куренів були представлені своїми членами, а про інших були відчитані описи.

Кітськи в усі... ст. плярема Гриців

СЛІВАЄМО

МАРШ ВІТРОГОНІВ

(Збірний спів з гітарою)

Слова Григорія Нудьги

Музика Ярослава Полянського

Маршем

На пле-чі ми по-кла-ли ра-дість, а сумза-ли-ши-ли в ха-
 -тах; в серцях не-сем не-злам-ну ра-дість і сло-во рід-не на ус-
 -тах, і сло-во рід-не на ус-тах. Ми ві-тро-
 -го-ни, ми ві-тер го-ним, в до-ро-гу су-рмить нам зо-
 -ря; ві-тай-те нас ла-ни й ді-бро-ви, приймай-те
 рі-ки і мо-ря, ми ві-тро- II рі-ки і мо-ря.

На плечі ми поклали радість,
 А сум залишили в хатах;
 В серцях несем незламну юність
 І слово рідне на устах. — 2

Приспів:

Ми вітрогони, ми вітер гоним,
 В дорогу сурмить нам зоря;
 Вітайте нас лани й дірови,
 Приймайте ріки і моря. } 2

Як тільки сонечко заграє,
 І сніг ростане у гаях —

Мандрівка пахне вітрогонам.
 І пісня кличе їх на шлях. — 2

Приспів.

Хто з нами піде у дорогу —
 Забуде смуток і печаль;
 Візьми за руку свою долю,
 Бо згодом стане тобі жаль. — 2

Приспів до третього куплету:

Ми вітрогони, ми вітер гоним,
 Долаєм відстань і журбу;
 Не бійся втоми, вище ногу,
 Крокуймо в світ на боротьбу. } 2

ВИСТАВКА ПОШТОВИХ МАРОК СУФА З ПРИВОДУ ВІД'ІЗДУ „ПОЇЗДУ СОНЦЯ”

У 1976 році Союз Українських Філателістів Австрії (СУФА) вперше організував виставку поштових марок з приводу від'їзду „Поїзду Сонця” для каліків. В такий спосіб наше товариство хотіло підтримувати чудову ідею любови ближнього — акції, яка щороку дає можливість калікам різного віку, не тільки австрійцям, але й гостям з інших країн, на чотири дні вийти з їхнього вузького оточення і побачити прекрасні краєвиди Австрії та сусідніх країн.

150 добровільних помічників, як також численні фінансові добровільні датки уможливають 360 калікам це незабутнє пережиття в „Поїзді Сонця”. В організації „Поїзду Сонця” співпрацюють найважливіші і найбільші допомогіві організації Австрії, як Червоний Хрест, Організація Самаритянів, католицькі допомогіві організації тощо.

Цьогорічна філателістична виставка СУФА з приводу від'їзду „Поїзду Сонця” відбулася в свято Вознесіння Христового, в четвер, 16 травня в спеціальній почекальні на південній залізничній станції у Відні. Цього року на виставці була надзвичайна атракція: перший раз в ній брала участь поштова адміністрація Об'єднаних Націй (УНПА) і з цього приводу був випущений пропам'ятний штампель, так звана „біла картка”, яку можна купити тільки при відділі УНПА на відповідних виставках.

Проект пропам'ятного штампеля УНПА виготовив світової слави австрійський маляр-мистець Готфрід Кумпф. На штампелі бачимо поїзд, сонце, емблему Об'єднаних Націй для каліків. Традиційний австрійський спеціальний поштовий штампель з приводу від'їзду „Поїзду Сонця” показує знову ікону

При всіх філателістичних виставках СУФА з приводу від'їзду „Поїзду Сонця” австрійська пошта інстальовала свої спеціальні відділи, що принесло як СУФА, так і „Поїздові Сонця” велику рекламу. Спеціальні двомовні німецько-українські штампелі за проектами СУФА зображували українські ікони, переважно з української греко-католицької церкви св. вм. Варвари у Відні і якраз ці штампелі користуються великою популярністю серед філателістів. Як попередніми роками, так і цього року СУФА присвячує чистий фінансовий прихід від філателістичної акції на харитативні цілі організації „Поїзду Сонця”.

з української греко-католицької церкви св. вм. Варвари у Відні, а саме ікону „Вознесіння Христового”, яку намалював Мойсей Суботич в 1775 році. Крім того на штемплі бачимо символ „Поїзду Сонця 1985” і емблему Об’єднаних Націй для каліків. Досі наш заслужений почесний член СУФА директор Карль Пфрөгнер виготовляв проєкти штемплів з приводу „Поїзду Сонця”, а цього року вперше наш почесний член, український графік і мистець з Відня Ергард Штайнгаген, який нарисував уже цілий ряд

типічно українських штемплів, виготовив проєкт штемпля для „Поїзду Сонця”.

Ще однією новинкою було те, що цього року випущено офіційну листівку, та і святочну коверту. На обидвох вміщено кольорову фотографію ікони „Вознесіння Христового”, яку бачимо також на австрійському штемплі. Додатково ще видруковано емблему „Поїзду Сонця 1985” і прапор Об’єднаних Націй.

Борис Ямінський

ДІДУ...

Діду...

Пам’ятаєш, коли ми разом
на прохід ходили?
Пам’ятаєш, коли ми разом
в городі працювали?
Пам’ятаєш, коли ми разом
бавились і веселились?
Пам’ятаєш, коли ми разом
глибоко задумувалися?

Діду...

Пам’ятаю всі твої жарти,
забави, тії гри.
Пам’ятаю всі твої казки,
історії, питання, поради.
Пам’ятаю, Діду...
Дякую!

2.ІІ.85

ст. пл. Борислав Білаш II

До зневірених...

НАКАЗ БАТЬКІВЩИНИ

Пам’ятаю той день як сьогодні
Падав дощ, мов ті сльози гіркі
Я покидав своїх рідних,
Залишаючи їх у Польщі.

І ті сльози великі гарячі
Потекли по так сумних їх лицах,
То плакали всі батьки старенькі
За дітьми, яким втікати прийшлося.

„Не забувай, мій Іване, про рідню,
Про братів своїх не забувай!
Не забувай про Україну свою і націю,
Бо вони — це суть у житті!

Слова батька запекли, мов терен
Прип’ялися моєї душі.
І поїхав я сіять ті зерна
До людей у світі вільному.

Хочу сіять слова мого батька,
Щоб душа моя не рвалася жорстоко,
Коли побачить зрадників невірних,
Що покинули своє все рідне.

Українець я! Не відречуся свого,
Бо душа не дозволить того,
Щоб забув я батька рідного,
Який так навчив жити мене!

Я не можу собі уявити,
Що людей так багато в нас є,
Які Краю не вміють любити,
Для мене він становить усе!

Сини та дочки України дорогі!
Нашадки великих хоробрих князів!
Не будьте сміттям у інших народів!
Бо в могилах застогнуть наші герої усі!

Ще раз кличу „За волю та нації!
Вчіться, працюйте, свого життя не щадіть!
Коли Україна волю здобуде,
Вернетесь до неї, як вільні птахи орли у гнізда!

Іван Сконцей

1984 Ст. Теорген ім. Аттергау, Австрія

Чому я хочу стати „Лісовим Чортом”

Коли я перейду до старшого пластунства, я хотів би записатися до куреня „Лісових Чортів”. Чому? Поперше, мій тато, хресний тато, вуйко і багато моїх знайомих є „Лісовими Чортами”.

Подруге, мені подобаються звичаї і зайняття, якими вирізняються „Чорти”, а саме: їхні веселі сходи — „центерки”, те, що вони ходять разом колядувати, часто провадять станицями і таборами. Найбільше мені подобається, що „Лісові Чорти” кожного року відбувають прогульки канойками. Я вже був одного разу з ними на прогульці канойок на

Делавар ріці біля Нерровсбургу і мені було дуже приємно. Я надіюся, що колись зможу поїхати на їхній табір „Тато-Син-Донька”.

Мені було дуже приємно, що з мужеських куренів „Лісові Чорти” провадили цьогорічним Святom Юрія і я зміг зустрітися з багатьома моїми знайомими-приятелями „Чортами”. Гей-гу! Гей-га!

СКОБ!

пл. уч. Доріян Юрчук

47-ий курінь, Ньюарк

З одноднівки „Свята Весни 85”

РОЗШИРЮЄМО СВІТОГЛЯД

Багато з нас не здає собі справи, яку велику користь ми маємо з того, що виростаємо в українському товаристві. Наші американські товариші не мають багато знайомих поза школою. Більшість часу, коли вони мають якусь зайняття, проводять у товаристві своїх шкільних приятелів. Навіть якщо вони належать до організації для молоді, то і тоді не мають нагоди запізнати нових друзів.

Ми не мусимо товаришувати лише з американцями зі своєї школи, бо маємо ще таку ж кількість приятелів у Пласті та в школах українознавства. На кожному таборі, вишколі, Святі Весни чи Орликяді маємо нагоду запізнати нових товаришів. А тому що багато з нас ходить до різних шкіл, живе в різних містах чи навіть стейтах, належить до різних станиць, то під час зустрічей ми можемо говорити на різні теми.

Всі хто ходить до школи, добре знає, як ми „мучимось” з задачами та іспитами. Але американцям тяжко зрозуміти про наші зайняття поза школою. Переважно єдиними зайняттями, які вони мають, є якась праця, можливо, спортова дружина чи оркестра. Ми, натомість, додатково маємо пластові сходи (гурткові, курінні, а навіть роєві, якщо ви є виховницею), українознавство,

народні танці тощо. Тому що ми маємо більше спільного з нашими українськими товаришами, ніж з американськими часто відчуваємося ближче до українських приятелів!

Головне зайняття, яке найбільше зближує нас з українськими товаришами, — це літні табори та вишколи. Американцям тяжко пояснити, що таке літні табори, бо вони відразу уявляють собі якісь військові табори. Під час шкільного року ми привикаємо до вигод — до правдивої лазнички, електрики, до вигідного ліжка чи хати зі стінами. Натомість у таборі всього цього ми не маємо, але прекрасно даємо собі раду і маємо потім найприємніші спомини. Американці дивуються, як можна жити в такій „бідності”. Більшість з нас до цього привикла і рідко хтось нарікає, бо ми знаємо, що ці табори є не тільки відпочинковими, але й виховними.

Завдяки нашому українському походженню й участі в українському житті, ми маємо багато товаришів і широкий світогляд.

пл. розв. Александра (Зезя) Тершаковець

20-ий курінь, Ньюарк

Із одноднівки „Свята Весни 85”

45-ий Курінь знову став чемпіоном з кошиківки

Чи є в Америці юнацький курінь, який спроможний розбити монополію вашінгтонських юнаків в кошиківці? Мабуть, нема.

Баскетболісти 45-го Куреня цього року знову вийшли переможцями турніру серед юнацьких команд, що його влаштовує кожного року в Байон, Нью Джерзі, Курінь КПС і УПС „Орден Хрестоносців”.

Вже другий рік підряд вашінгтонські хлопці виграли перше місце в цьому турнірі, а від 1980 року, коли 45-ий Курінь вперше виступив в турнірі, це вже п'ятий раз, що вони здобувають першість. Єдиний раз вони зазнали поразки в 1983 році, коли, послаблені травмами ключевих гравців, поступились у фінальних змаганнях.

Склад команди 45-го Куреня, яка повернулася до Вашингтону з чашею: Данило (Ико) Базарко, Андрійко Бігун, Лесик Французенко, Маркіян Гаврилюк, Марко Коропецький, Лесик Пашин і Юрко Забіяка.

У цьогорічному турнірі, який відбувся 31-го березня, взяло участь сім команд — з Клівленду, Нью Йорку, Ньюарку, Пассейку, Вашингтону і Філадельфії (два курені — дві команди). У першій фазі турніру, яка проходила системою кожний з кожним, вашінгтонська і нью-йоркська команди розділили перше місце, вигравши по п'ять матчів, а програли один. Нью-йоркський Курінь переміг вашінгтонців, а сам зазнав поразки від юнаків з Клівленду.

У фінальному матчі зустрілись команди з Нью Йорку і Вашингтону. Юнаки з столиці цим разом взяли реванш за поразку в попередньому раунді, перемагаючи хлопців з „Великого Яблука” з рахунком 17-15 (кожний матч тривав 16 хвилин). Ико Базарко, який здобув найбільше точок у турнірі, був визнаний його найкращим гравцем.

До успішного виступу в турнірі команду 45-го Куреня підготував її тренер, ст. пл. Олесь Громоцький.

Дружина першунів з Вашингтону

45-ий Курінь повторив свій успіх на Святі Весни, яке відбулося 24-27-го травня ц.р. на „Вовчій Тропі”. У фінальних змаганнях турніру серед юнацьких команд, які відбулись 27-го травня, наші юнаки взяли верх над хлопцями з Кергонксону з рахунком 36-15.

...А СТАРШЕ ПОКОЛІННЯ З ВІДБИВАНКИ

Коли йдеться про успіхи в спорті, пластуни старшого покоління не відстають від молоді нашої станиці. Відбиванкова дружина Державного департменту ЗСА, яку майже повністю перебрали члени нашої станиці, цього року, як і останнього, виграла турнір за першість Посольської Волейболової Ліги Вашингтону. У півфінальному матчі 4-го квітня вона перемогла волейболістів посольства Радянського Союзу з рахунком 15-9, 15-12, відтак, того самого дня, у фіналі взяла верх над командою посольства Бразилії 13-15, 15-11, 15-4, 15-5. В американській команді виступають в основному складі пл. сен. Зенко Стахів, пл. сен. Юрко Саєвич, ст. пл. Андрій Стасюк і Любко Кормелюк, Пластприят.

„Станичні Вісті” у Вашингтоні
ч.3/33/1985 рік

„ЮНАК” ДЯКУЄ ЗА ПРИВІТИ З ТАБОРІВ

Як кожного року так і цього до редакторки „Юнака” наспівають привіти з пластових таборів. Ми завжди ними радіємо та дякуємо, що проводи таборів не забувають привітати свій пластовий журнал.

„Засніжена тринадцятка” — це ще лешатарський табір в Німеччині вже 13-ий зчergi, що відбувся від 30-го березня до 6-го квітня 1985 року. Із підписів

виглядає, що учасників було помімо „нещасливого числа”, дуже багато.

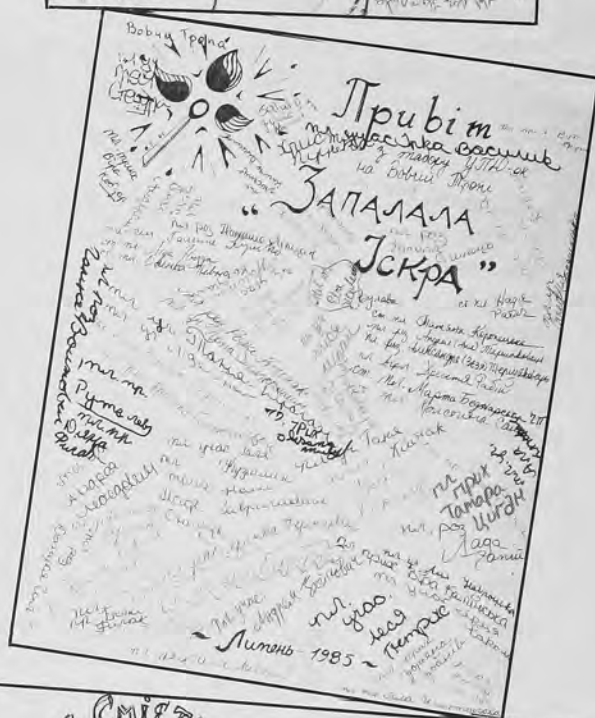
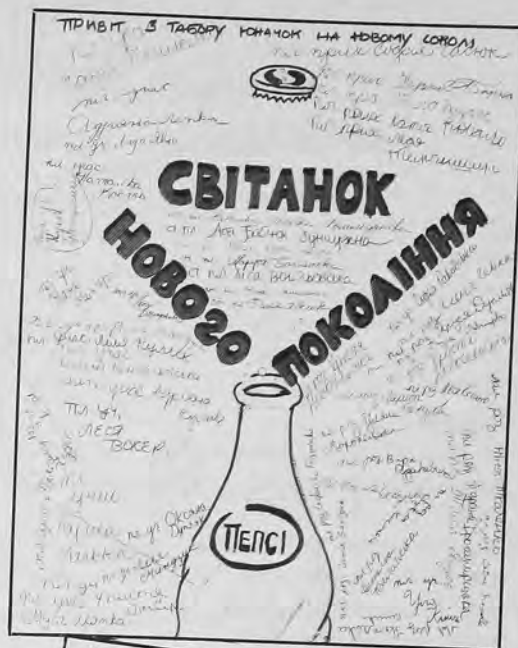
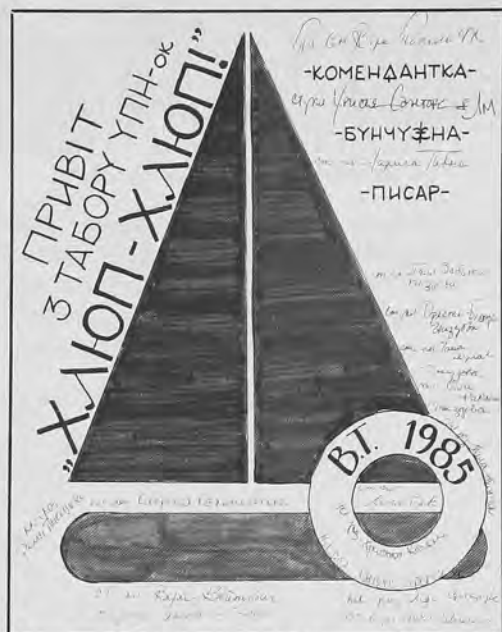
„Сонце сміється до нас” це назва новацького табору на „Новому Соколі”. Прегарно розмальований привіт має підписи проводу із комендантом пл. сен. Братчиком Славком Пришляком на чолі.

„Запалала Іскра” це табір юначок на „Вовчій

Тропі” під проводом пл. сен. Галі Кутко. Учасниці переслали також свою газетку, про яку напишемо в наступному числі.

Барвисто розмальований привіт табору новачок на „Вовчій Тропі” під назвою „Хлюп-хлюп”. Підписані членки проводу з коменданткою пл. сен. Вірою Попель на чолі.

„Світанок нового покоління” так назвали свій табір юначки на „Новому Соколі”. На привіті розмальована пляшка „Пепсі” та численні підписи проводу і учасниць. Табір вела сл. пл. Наталка Шпичка.

З НОВИМ РОКОМ, СИНІ ГОРИ!

(Пластовий табір старшого юнацтва в Австралії)

Минулого року пластовий провід в Австралії організував мандрівний табір для старшого юнацтва в околицях снігових гір Вікторії. Учасники цього табору приїхали з усіх частин Австралії — Сіднею, Канберри, Аделаїди, Мельборну, навіть троє членів бурави були із Брізбену. Разом було 41 член юнацтва та 18-бурави.

Соняшним ранком під проводом ст. пл. Марка Павлишина учасники виїхали автобусом з метушні та гамору міста Мельборну в напрямку високих Вікторіанських снігових Альп.

Учасники і провід мандрівного табору

Пізним пообіддям навантажений автобус вивіз учасників табору крутими дорогами до вершини гори. Надвечір автобус зупинився. Учасники розладували свій виряд, набрали харчів та після короткої перевірки мапи рушили до місця першого нічлігу.

Наступного дня вирушили в дальшу дорогу. Першу годину траса вела поміж горами в напрямі вершин. Вузька стежка переходила крутим шляхом полонини. Нарешті всі вийшли на вершок т. зв. „Пилки” й побачили безконечний хвилястий синій обрій. Перед учасниками простелився хребет гір, яким вони мали мандрувати. Ліворуч, вдалині були гори Булер та Блаф — пам'ятки минулорічного юнацького табору.

Мандрували далі трьома групами хребтом гір, до наступної вершини. На першу вершину всі вийшли гордо, на другу треба було вже руками допомагати, а на третю майже скалою прийшлося дертися. Тут зупинилися, щоб пообідати сухим чорним хлібом із сардинками та сиром. Пообіді, комендант дав дальші вказівки: учасники мали перейти через долину до наступної вершини та повернути вліво, де на поляні повинні були очікувати авто з вечерею.

Після відпочинку вирушили в дальші мандри. Дійшли до початку глибокої долини і дуже високої чергової гори.

Вимучені після багатьох годин лажання та дряпання, учасники прийшли на вершину гори Стерлінг. Надія на смачну вечерю заохотила йти далі до призначеного місця. Прийшовши на полонину, не знайшли ні авт, ні харчів. Не маючи вибору, розтаборувалися та взялися переварювати воду із недалекого потоку. Минуло кілька годин, але авт все ще небуло.

Пізніше, серед нічної тиші, в таборі почулися звуки авт. Нарешті опівночі учасники змогли повечеряти. Можна сказати, що ніколи так не смакував „шпагетті болонез”.

Переспавши ніч, рушили назад до вершини. Гірська стежка вела хребтом гір. За предсказаннями коменданта, цей день мав бути одним із найтяжчих. Після кількох годин мандрування до учасників із протилежного боку стежки надійшла розвідка група. Дальша траса виявилася дуже тяжкою та проблематичною. З огляду на це, провід табору рішив вертатися назад до місця відбутного нічлігу та звідти польовою дорогою зійти вниз. Ця розв'язка проблеми не була такою простою. Авта із наступним запасом харчів чекали на табір при кінці запланованої дводенної траси, якою дотепер ішли. Тому прийшлося висилати трьох посланців, які мали йти попередньою трасою, дійти до авт та спрямувати їх до нового місця.

Мандруємо вершками гір...

Наступні два дні пластуни мандрували порошними, сухими стежками, аж поки дійшли до невеличкої річки Кінг. Тут розтаборували на один день. Після чотирьох днів учасники мали нагоду відпочити та перший раз покупатися. Вже смеркало, а авт із харчовими запасами не було. Табір поснув лише булава чекала. Аж по півночі приїхали авто з харчами й новинами. Від шофера табір довідався, що один з наших посланців ослаб на вершині гори від

спеки та виснаження й, не маючи можливості його винести з того місця, інші двоє звернулися до поліції, яка гелікоптером перевезла його з гори до найближчої лікарні на огляд. Тепер ми зрозуміли чому кружляв в горах гелікоптер. Було приємно почути, що згаданий учасник нашого табору вже видужав та на другий день повернеться до нас.

Наступного дня учасники поволі почали приходити до себе. Після сніданку всі мали змогу впорядкувати свій виряд та відвідати першу допомогу. Після медичної обслуги учасники табору розділилися на менші групи, щоб вислухати деякі гутірки. В такому свobodному настрою проминув день, а вечором відбулася ватра.

Після міцного сну — далші мандри. Траса вела польовими дорогами до великої поляни, навколо якої пропливала річка. На цьому місці, „Ананасовій рівнині“, табір зупинився на три дні. Першою приємністю була зустріч з головою Крайової Пластової Старшини, пл. сен. Олегом Голубовичем. Рівночасно із приїздом голови КПС, приїхала та прилучилася до табору Крайова Референтка Виховної Діяльності пл. сен. Таня Прадун. На цьому приїзд гостей не скінчився, бо в наступні дні нові люди долучилися до табору та включилися в програму.

Відбулися дискусії на різні теми — екологія, геологія окружних гір, фльора, перша допомога, природознавство, самовиховання, картографія. До табору приїхала Галя Костюк, член Спілки Української Молоді, яка провела цікаву та інформативну дискусію про її організацію. Але

найбільшою несподіванкою та приємністю був приїзд о. Мартина Арнольда. Крім переведення цікавої дискусії про війну, мир та становище християн, отець Мартин лишився в таборі до останнього дня, мандруючи разом з учасниками.

Після цих приємних днів, проведення на одному місці, учасники знову рушили в дорогу, але цим разом вже прямуючи до закінчення табору. Був це останній день 1984 року. Не зважаючи на всякі перешкоди, учасники дісталися на відкриту галявину на вершині Клір Гілз. Це була гора, на якій зфільмували „Мен фром Снові Рівер“. На цій горі ще стояла хатина та гріб, які були збудовані для фільму. З вершини можна було бачити всі хребти гір. При такому мальовничому красвиді табір рішив зустріти Новий Рік.

Вранці рушили в останню мандрівку. Прощаючись з вершинами синявих гір, учасники сходили до низин. Минула остання ватра, проспали останню ніч, та прийшов час і на останню збірку. Комендант дякував усім за терпеливість та витривалість, деяких винагороджував. Трьох аделаїдських юначок — Зіну Калинюк, Зеню Нестор та Ліду Страшко — Крайова Референтка УПЮ пл. сен. Зоя Калинюк, яка весь час мандрувала з табором, перевела до Уладу Старших Пластунів. По закінченні збірки всі учасники прощалися та в смутку складали шатра. Не зважаючи на труднощі мандрів, усім було жаль розлучатися та признати, що це вже кінець табору.

Мара (Л. Ч.)

НАЙСТАРШИЙ КУРІНЬ

3-ій Курінь УПЮ-ів був заснований 8-го жовтня 1949 року і є найстаршим курунем при станиці в Нью Йорку. Перша Курінна Рада, яка складалася з гуртків „Орли“ та „Чорні коти“, вибрала гетьмана Івана Мазепу патроном свого куруня і прийняла зелену та червону барви за курінні кольори. Протягом 36-літнього існування наш Курінь брав активну участь у пластовому і громадському житті.

Сьогодні Курінь складається з трьох гуртків: найстарші „Орли“ (впорядник ст. пл. Андрій Ганкевич), середущі „Яструби“ (впорядник ст. пл. Юрій Яримович), та наймолодші „Пантери“ (впорядник пл. сен. Володимир Корнага). Зв'язковим куруня є ст. пл. Олег Мачай.

Члени куруня 1985 року були гордими: багато членів старшого гуртка також були членами Ювілейного Гуртка на ЮМПЗ 1982 року (першунами в загальному точкуванні). Протягом останнього року члени куруня брали участь у міжкурінних змаганнях на Святі Весни, були учасниками або виховниками на

Члени 3-го куруня УПЮ-ів з Нью Йорку на дискусії зі своїм зв'язковим ст. пл. Олегом Мачаем

пластових таборів, брали численну участь в Орликіяді, а недавно їздили до Нью Джерзі, де здобули друге місце на турнірі кошиківки.

Члени 3-го куруня УПЮ-ів (27 членів)
Із одноднівки „Свята Весни 85“

КРАЙОВИЙ ТАБІР СТАРШОГО ЮНАЦТВА

В Австралійських Альпах, біля Мельборну, у Вікторії, відбувся Крайовий табір старшого юнацтва від 22-го грудня 1984 до 2-го січня 1985 року. З'їхалися старші пластуни, юнаки й юначки із п'ятих частин Австралії — Аделаїди, Сіднею, Брізбену, Канберри та Мельборну. Всі зустрілися ранком на „Спенсер Стрет“ станції в Мельборні.

По обіді ми їхали автобусом кілька кілометрів. Перша ніч таборування була дуже холодна, пластуни приготувалися до приємної ватри. Другий день був тяжкий для юнаків та юначок: ми мандрували через гірський терен лісовими дорогами та в кінці дня всі були змучені. Третього дня табір спинився на відпочинок, бо всі мали пухирі і були спечені від сонця.

Назагал найкращим місцем, яке мені дуже подобалося, була „Ананасова рівнина“, де був дуже холодний потік. Там булава переводила гутірки, які були дуже цікаві. Перед вечерею була молитва, а тоді одні групи варили вечерю, інші збирали дрова і розпалювали вогні. У цей час комендант дав знати,

щоб учасники організували пісні та скечі для ватри.

Кожного ранку всі робили руханку під керівництвом коменданта — ст. пл. Марка Павлишина. Багато ледве рухалися. Коли настав час йти на сніданок, то всі були перші, а я останній. Щоденно відбувалися ранні та вечірні молитви, в яких всі брали участь. На таборі перебував отець Мартин з Аделаїди, який відслужив Службу Божу в неділю ранком, а потім мандрував з нами до кінця табору. Харчі, які ми їли, весь час були одні і тіж „тюна“ та сухий хліб.

При кінці табору мені було дуже сумно, бо прийшов час закривати крайовий табір. Ми всі радо б залишилися, так не хотілося прощатися з приятелями й залишати місце таборування. В своєму житті я ще ніколи не провів так добре час на таборі. Думаю, що спомини про нього залишаться на все життя не лише в мене, але й у кожного учасника табору.

пл. розв. Михайло Пташник
Аделаїда, Австралія

АНДРІВСЬКИЙ ВЕЧІР В НІМЕЧЧИНІ

Коли в кімнаті настала тиша, почувся слова:

„Шановні пані і панове! Тепер відбудеться атракція нашого вечора: ми мали велике щастя запросити на балет Київської опери, який робить турне по Німеччині. Він виконає нам відомий танець маленьких лебедів з опери Петра Чайковського „Лебедине озеро“.

„Київський балет“, про який тільки що оголосили складався з п'ятих „артистів“: Остапа Марченка, Андрія Сімкова, Михася Саяка, Тараса Ребета і Андрія Спеха. Чорні панчохи і сорочки, білі спіднички, вшиті з фіранки, чорні тенісівки та два кіля „Make up“ на лиці — це строї „балеринок“.

А тепер кілька слів про сам танець. Заграла музика стилем „джаз“ і ми влізли „гусаком“ на середину залі. Там усі незграбно піднесли мене вгору (тут уже справді під музику Чайковського) та у цій позі ми затанцювали довколо залі. Опісля заспівав сольо Андрій Сімків. Ми пішли „в коліна“ і простягнули руки, ніби хотіли його зловити. Тоді Андрій розігнався, скочив, але замість зловити його, ми забрали руки, і Андрій впав на землю.

Після цього настала найважливіша частина. Остап, який на мить зник за сценою, причепив собі надутого лебедя, вибіг на залю і танцював, мов за ним чорти гнали, одночасно розштовхуючи усіх інших танцюристів. Тарасові вдалося наблизитися до нього і витягнути „корок“ надутого лебедя. Раптом мелодія стала сумною і наш лебідь почав „трагічно“ вмирати. Він благав допомоги, але всі відкидали його, доки він не впав і не вмер. Тоді ми взяли його за руки й ноги і винесли зі залі.

Ця точка вдалася настільки добре, що єдиним незадоволенням було — „замало“! Треба долати, що велика заслуга від успіху належить Наталці Саяк, бо вона хореографувала цей танець і провадила проби.

А тепер про Вечір! Чим пізнішою ставала година, тим повнішою робилася заля. А точність людей на забавах є знана!

Традиційні ворожби були досить оригінальні. Мусько Фіголь, наприклад, приніс срібну пачку з тастатурою комп'ютера. З допомогою цієї апаратури він міг читати майбутнє, якщо його „пацієнти“ написали дату свого народження. Ця модерна машина мала ім'я „Футура-2“.

Після ворожби почалися довгождані танці. Присутні були так захоплені музикою, яку „пускав“ Богдан Комаринський, що майже після кожної пісні плескали.

Під час танців юнаки показали скеч: воєнний стан, бабуся (Тарас Ребет) іде з візочком, на якому лежить щось велике, накрите коцом. Надходить поліціян (Михась Саяк), підносить коц і бачить телевизор. Бабуся каже, що йде до сповіді і пояснює здивованому поліціянтові: „Цілий час бреше і бреше!“.

Атмосфера вечора була весела і гості гарно забавлялися. Виглядало, що люди перед забавою постили, бо в буфеті майже нічого не залишилося.

пл. уч. Андрій Спех

З курінного журналу II Куреня УПЮ
ім. Андрія Гарасевича

СПИСОК ДАТКІВ НА ПРЕСФОНД "ЮНАКА"

що вплинули до 15 липня 1985 року

ЗСА:	
\$35.00	— Члени Гуртка „Рись” — збірка з нагоди закінчення студій їхнього друга-виховника А. Панченка
Канада	
\$10.00	— Іван Опарик, Михайло Шанайда
	— разом \$20.00
\$5.00	— Ж. Базавлюк, пл. сен. Надія Балущак, С. Білик, Максим Василюк, Михайло Височанський, С. Водіак, П. Галій, С. Грицай, Іван Гурський, пл. сен. Орест Дідух, Михайло Дідух, Леся Дольницька, Валя Коврига, пл. сен. Володимир Куліш, прот. Ігор Ю. Куташ, пл. сен. Богдан Лукіяненко, пл. сен. О. Маців, Маркіян Павлів, Орест Павлів, Михайло Павлівський, Ярослав Павлівський, ст. пл. Роман Полюга, п. Роман Полюга, пл. сен. Володимир Роніш, Йосиф Роніш, І. Сагдан, Т. Цехмістро — разом \$135.00
\$3.00	— Мирослава Бринявська, Леся Митько — разом \$6.00
\$2.00	— О. Веселовська, Софія Дзинак, ст. пл. Юрій Мончак, п. Рибак, Міля Томащук, ст. пл. Цехмістро, ст. пл. Є. Якимець-Доманчук — разом \$14.00 . Гроші зібрано під час Свята Гагілок в залі Собору Софія в Монреалі.
\$175.00	разом, Монреаль

Датки на дарункові передплати „Юнака”

\$40.00	— по \$20.00 — пл. сен. Марта Рудик, Нью Гайвен, 30-ий Курінь УПНЮ-ок ім. Софії Галечко, Нью-Йорк (дивись „Замість квітів на могили”)
\$95.00	— разом — дивись „Замість квітів на могили”
\$345.00	

Замість квітів на могили

сл. п.

БОГДАНА МІШКА

склав 30-ий Курінь УПНЮ-ок ім. Софії Галечко в Нью-Йорку на дарункову передплату „Юнака” для юначки в Аргентині.
\$20.00.

Замість квітів на могили

сл. п.

БОГДАНА МІШКА

склала пл. сен. Ірина Вербицька — впорядниця доні Покійного — пл. Мотрі Мішко в пам'ять її Батька —
\$20.00.

В пам'ять — замість квітів на могили

сл. п.

пл. сен. МОТРИ НИНКИ-ЗЕНКО

склали: пл. сен-ри Олександра і Михайло Юзеніви дол. 25.00 і по \$10.00 пл. сен. Ольга Дзядів, і Оксана Лобачевська — разом \$45.00.

На „Залізний Фонд” Пл. Видавництва

склали пл. сен. Богдан і Марія Пашковські, Вест Сенека, ЗСА \$25.00.

Замість квітів на могили

св. п.

СТЕПАНА ШЕПЕЛЯВОГО

25.00 склали пл. сен. Богдан і Марія Пашковські, Вест Сенека, ЗСА.

Щира подяка усім ЖЕРТВОДАВЦЯМ за пам'ять і прихильність до „Юнака”

Редакція і Адміністрація

Хто з Вас подорожує

- літаком • кораблем • поїздом • автобусом
- у Канаді чи поза Канадою
повинен купити подорожний квиток та одержати
безплатно потрібні інформації і поради
в українському подорожному бюроі

МАРКІЯНА КОГУТА

і

ІГОРЯ КУРИЛІВА

Bloor Travel Agency

1190 Bloor St. West — Toronto M6H 1N2, Ont.
Telephone: 535-2135 & 535-2136

ЗДОРОВИЙ і СМАЧНИЙ ХЛІБ

та всякі інші печива
випікає

УКРАЇНСЬКА ПЕКАРНЯ

власниками якої є

Ірина і Роман Вжесневські

**THE FUTURE
BAKERY**

735 Queen St. West, Toronto, Ontario
Tel.: EM 8-4235

Праця і ощадність забезпечать
Вашу майбутність!
Пластуни і Пластунки,
учні свято-миколаївських шкіл,
складайте свої ощадності у

СВЯТО—МИКОЛАЇВСЬКИЙ КРЕДИТОВІЙ СПІЛЦІ

Спілка приміщується в будинку
Вашої школи і є відкрита від
год. 10 до 1 по полудні.

4 Bellwoods Ave., Tel.: 336-4529
Toronto, Ont. M6J 2P4

ОЩАДНІСТЬ

це прикмета кожного доброго пластуна
та кожної доброї пластунки.

ПЛАСУНИ і ПЛАСУНКИ

Складайте Ваші ощадності
у найбільшій і найстарішій кредитівці
у Торонті

Українська Кредитова Спілка

Централа 295 College St. Toronto, Ont. M5T 1S2
Tel.: 922-1402 & 922-2797

Відділ 3635 Cawthra Road
(біля Української Католицької
Церкви)
Tel.: 272-0468

Відділ 2397 Bloor Street West, Toronto,
Ontario
Tel.: 762-6961

Корисні умови для вкладів і позичок. Наше завдання
помагати членам в економічних справах порадами і
фінансово.

Наша справа — служити членам!

ОДИНОКА В ТОРОНТІ УКРАЇНСЬКА

COMMUNITY TRUST CO. LTD

2271 Bloor Street West
Toronto, Ontario M6S 1P1
Phone: (416) 763-7333

Приймає вклади і ощадності. —
Платить найвищі відсотки. —
Уділює особисті і моргеджові позики. —
Приймає і реєструє пенсійні плани і на
нові дома (RRC). — Полагоджує всі
банкові операції. — Завідує спадками і
довіреними (траст).

**УКРАЇНСЬКА ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА
КООПЕРАТИВА**

"САМОПОМІЧ"

І ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНЦІВ АМЕРИКИ

"САМОПОМІЧ"

— ВІДДІЛ у ПАССЕЙКУ —

*запрошують Українське Громадянство
вступати в члени.*

Години урядування:

Понеділок	6:00 — 9:00 вечір
Вівторок	6:00 — 9:00 вечір
Середа	9:00 — 1:00 пол.
Четвер	6:00 — 9:00 вечір
П'ятниця	6:00 — 9:00 вечір
Субота	9:00 — 1:00 пол.

Щадіть, позичайте та полагоджуйте всі свої
Фінансові потреби в своїй рідній Українській
Фінансовій Установі.

Кредитова Кооперативна платить вищі відсотки
від звичайних ощадностей якого-небудь банку
чи шадниці.

А також даємо на дуже догідних умовах
всякого роду позички.

ЗАЙДІТЬ ДО НАС ЧИ ПОТЕЛЕФОНУЙТЕ:

229 Hope Ave. Passaic, N. J. 07055. Tel. 201-473-5965

"... виховання — це надавання дум-
нам і почуванням якогось напрямку", —
каже Олександр Тисовський-Дрот. Пла-
стова преса саме й сприяє виконанню
цього завдання.

Читайте ж і **СВОЄЧАСНО** передпла-
чуйте свої журнали!

ГОТУЙСЬ — журнал новачок і нова-
нів та дітей до 12 року життя;

ЮНАК — для пластового юнацтва й
загалу української молоді;

ПЛАСТОВИЙ ШЛЯХ — журнал до-
рослого членства Пласту, Пластприяту і
загалу батьнів, які цікавляться вихован-
ням і громадськими справами.

Купно і продаж реальностей
Оцінка (валюація) реальностей
Аранжування, купно і продаж
мортгеджів
Загальна асекурація

R. CHOLKAN & CO. LIMITED

REALTOR — INSURANCE BROKER

527 Bloor St. W. Toronto — Tel.: 532-4404

2336 Bloor St. W. Toronto — Tel.: 763-5555

3359 Bloor St. W. Etobicoke — Tel.: 236-2666

INSURANCE:

2204 Bloor St. W. Toronto — Tel.: 763-5666

Пластун є ощадний...
(4-та точка пластового Закону)
... добре також коли щадить в українській установі
найоду до того дає: Кредитівка "Самопоміч"
558 Summit Ave., Jersey City, N. J. 07303